

Omdat je van mij bent

OMDAT JE
van mij
BENT

CLAIRE CONTRERAS

Omdat je van mij bent
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2021 Dutch Venture Publishing

Auteur: Claire Contreras

Vertaling: Femke de Moor & Jen Minkman

Oorspronkelijke titel: *Because you're mine*

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing

Tekstredactie: Michael Mandersloot & Tamara Haagmans

Binnenwerk: Jen Minkman

Eerste uitgave april 2021

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Een

Catalina

‘Ik moet je om een grote gunst vragen.’

Ik kijk omhoog vanaf de grond, waar ik mijn voeten aan het stretchen ben en trek een wenkbrauw omhoog naar mijn zus. ‘De laatste keer dat je me om een grote gunst hebt gevraagd, eindigde het ermee dat ik naar een ander continent verhuisd ben.’

‘Dit is niet net zoiets.’ Haar wangen worden rood terwijl ze voor me gaat zitten en haar eigen benen begint te stretchen.

Ik bekijk haar kleding – een yogabroek en een loszittend T-shirt. Haar donkerrode haar zit omhoog in een hoge paardenstaart. Toen we opgroeiden, dachten mensen altijd dat we een tweeling waren. Er zitten negentien maanden tussen ons en we hebben dezelfde lichte huid en rood haar, wat denk ik meespeelt. Ze heeft wel lichtere ogen, waar ik voor altijd jaloers op ben. We lijken op elkaar, van onze bouw tot onze vechtlust, maar Emma is veel extravertter dan ik ben. Op een feest ben ik het muurbloempje, terwijl zij het middelpunt van de belangstelling is. Bij mannen is ze vrolijk en flirterig. Ik ben meer gereserveerd.

De enige plek waar ik mezelf laat opvallen is op het podium. Het moment dat ik eraf stap, hou ik mijn hoofd gebogen. Dat is de

reden waarom ik elke keer dat mijn zus mij om een gunst vraagt, twijfel. Ik woonde een paar jaar geleden in Londen toen Emma me belde en smeekte om naar huis te komen. Er was een *special* op tv geweest, laat op de avond, over mensen die banden hadden met de georganiseerde misdaad en zowaar werden de meeste mannen in onze familie genoemd. Het is niet alsof ik er niets vanaf wist. Ik ben niet dom, maar ik had nooit gedacht dat het ooit zo publiekelijk naar buiten zou komen. Ik bedoel, iedereen hoort met een romantische blik naar de maffia te kijken. Ze willen niet zien dat mensen neergeschoten worden of dat bedrijven tot op de grond afbranden. Ze willen zich niet onveilig voelen in hun eigen buurt. Waarom kon het nieuws de mensen hun valse gevoel van realiteit niet laten behouden en mijn familie erbuiten laten? Als het onze levens niet zo had beïnvloed, had het me niet zoveel kunnen schelen. Het is niet alsof ik, voor dit alles, een goede relatie met mijn vader had, maar mam pakte meteen haar spullen en was praktisch uit onze levens verdwenen omdat ze niet met de nasleep ervan wilde omgaan.

Van ons drieën had het de meeste invloed op mijn zus. Het verwoestte haar, niet alleen omdat het de aandacht op ons vestigde door alleen al onze familienaam, maar ook omdat ze er een carrière van had gemaakt om criminelen en overtreders te ontmaskeren, waardoor ze miljoenen volgers op social media had gekregen door haar ‘woke’ houding. Allemaal dingen die in een zucht weg zouden zijn als iemand erachter kwam dat zij de dochter was van Joseph Masseria.

Om het nog erger te maken had ze de behoefte gevoeld om het uit te maken met haar vriend en te verhuizen. Het was te veel, had ze gezegd. Gelukkig werden wij in de documentaire niet genoemd, maar het was niet genoeg. Toen ze me huilend belde en zei dat ze me hier nodig had, kwam ik meteen. Ik verliet *The Royal Ballet* waar ik danste, deed auditie voor het *New York City Ballet* en kreeg daar godzijdank een baan, waardoor mijn verhuizing des te verleidelijk werd.

Ik begin zelf op mijn voeten te smeren en hem in te masseren. Mijn zus doet *barre* rekoefeningen als ze me weer aankijkt. Ze is de hele tijd stil geweest, wat me een beetje bang maakt.

‘Ik heb een kans aangeboden gekregen om een artikel te schrijven over mensen die het systeem misbruiken, om het zo maar te zeggen. Ik zou ervoor naar Chicago en Boston moeten,’ zegt ze, en om me te verzekeren dat ze niet voorgoed naar huis zal gaan, vervolgt ze: ‘Ik zou maximaal drie weken weg zijn.’

‘Maar wat doe je dan met school?’ School is de reden waarom Emma een paar jaar geleden naar New York is verhuisd. Ze zit op Columbia en werkt aan het behalen van haar diploma journalistiek.

‘Dat is de gunst.’

Ik hou op met het insmeren van mijn voeten en staar haar aan. ‘Je maakt een grapje.’

‘Het is maar één vak. Ik ben drie punten verwijderd van afstuderen en dit vak is perfect voor waar ik op het moment aan werk,’ zegt ze, haar ogen beginnen te stralen. ‘En het is maar twee keer per week. Je bent er zo vanaf, dat zweer ik.’

‘Je kunt het niet online volgen?’

‘Deze niet.’ Ze schenkt me een blik die eruitziet alsof ze gaat huilen als ik nee zeg. ‘Alsjeblieft? Ik geef je mijn eerstgeborene.’

Ik lach. ‘Waardoor denk je dat ik je eerstgeborene zou willen? Als die ook maar een beetje op jou lijkt, wordt hij kribbig en nieuwsgierig en houdt hij verdomme nooit z’n kop.’

‘Hey.’ Ze leunt naar voren en knijpt in mijn dij. Ik gil en sla haar hand weg.

‘Verdomme, Emmaline.’

Ze glimlacht naar me. ‘Alsjeblieft? Het is maar twee dagen per week.’ Ik zucht diep, wrijf over het gebied waarin ze heeft geknepen. Trut.

‘Welke dagen zijn het?’

‘Dinsdag en donderdag.’

‘Tijd?’

‘Halfelf tot halftwaalf.’

Mijn mond zakt open. ‘Emma.’

‘Ik weet het, ik weet het.’ Ze huivert. ‘Het wordt krap met de repetities.’

‘Krap is wel heel optimistisch. Ik dacht meer aan onmogelijk. Heb je je al ingeschreven?’

‘Dat heb ik laatst gedaan, maar het zit zo vol dat ik in de top tien van de wachtlijst sta.’

Ik sta op en doe een *battement* om mijn heupen los te maken. ‘Ga je naar yoga?’

‘Ja. Wil je mee?’

Ik denk erover na. Ik heb gigantische spierpijn, maar dat is niets nieuws. Misschien zou yoga helpen met het losmaken van mijn spieren. ‘Ja. Ik ga wel mee.’

Emma geeft me een arm als we naar de lobby gaan en van ons appartement naar de yogastudio lopen waar we vaak naartoe gaan.

‘Dus?’ vraagt ze.

‘Ik doe het,’ zeg ik. ‘Maar de komende twee jaar geen gunsten meer.’

‘Afgesproken.’ Ze glimlacht breed.

‘En je bent me iets van drie proteïneshakes schuldig als je terugkomt uit Chicago.’

‘Deal.’

‘En een paar nieuwe balletpakjes.’

‘Deal.’ Ze lacht, doet de deur van de studio open en trekt me naar binnen. ‘Wat is er gebeurd met die lijn danskleding die vroeg om je te sponsoren?’

‘Ik heb nog geen tijd gehad om het contract te bekijken.’ Ik zucht diep. Ik heb nergens veel tijd voor gehad. Niet dat ik normaal veel tijd heb, maar dan nog; tussen het optreden en repetities in heb ik nauwelijks tijd gehad om te ademen.

‘Je moet pap gewoon toestaan om je geld te geven voor je eigen danskledinglijn, Cat. Hij wil je heel graag helpen.’

‘Nee.’ Mijn stem is vastberaden. ‘Ik neem geen bloedgeld aan. Ik kan niet geloven dat je dat zelfs maar voorstelt.’

‘Ik weet dat hij gestoorde dingen heeft gedaan in het verleden, maar hij is geen slechte man,’ zegt ze zacht. Ik kijk haar aan. Ze huivert. ‘Geen verschrikkelijke man. Hij houdt van ons, dat weet je.’

‘Ik ben te moe om nu ruzie met je te maken.’

‘Serieus, Cat. Ik snap dat wat er is gebeurd verschrikkelijk was, traumatiserend zelfs, maar pap had altijd de beste bedoelingen,’ zegt ze. ‘Denk erover na. Kijk naar alles wat je hebt bereikt. Je hebt verlies geleden, je hebt gerouwd, het wordt tijd dat je een beetje gaat leven.’

Ze heeft geen ongelijk. Ik moet wel een klein beetje gaan leven. Ik heb tien jaar gehad om te helen van de verliezen die ik heb geleden, en dat heb ik ook gedaan, het gaat prima, maar soms gebeurt er iets – dan zie ik bijvoorbeeld een vrouw in verwachting of een gelukkig stel – en dan spoelt er een golf emoties over me heen. Ik focus me op yoga en maak mijn hoofd leeg. Dat is waarom ik het zo goed doe in de danswereld; ik focus me op beweging en ik plan veel optredens in, waardoor ik mijn hoofd leeg maak. Of misschien houdt het me zo druk dat ik over niets anders na hoeft te denken – geen dode ex-verloofde, geen vermiste moeder en zeker niet mijn toekomst, die me nog het bangste maakt. Na yoga, als mijn zus en ik naar huis lopen, vraag ik haar weer naar de les die ik moet volgen.

‘Je beseft dat als het een vak is waar wiskunde in voorkomt, ik ervoor zak.’ Dit weet ze al, maar ik vermoed dat ik het nog wel eens kan herhalen.

Emma lacht. ‘Ik zou je nooit vragen om wiskunde te doen. Ik wil mijn bijna perfecte cijfergemiddelde behouden.’

‘Dus, welk vak is het?’

‘De evolutie van georganiseerde misdaad in Amerika.’

Ik struikel over mijn eigen voeten. 'Je maakt een grapje.'

Emma grijpt mijn arm. 'O, kom op.'

'Wat als ze het hebben over pap of Gio of Frankie of Wallace?' fluisterschreeuw ik.

'We gebruiken mams achternaam met een reden,' herinnert ze me eraan.

Ik schamper. 'Ja, want mams kant van de familie is zóveel beter.'

'Nou, ze hebben in ieder geval niet de spotlight gekregen in een special op CNN.'

'Nog niet,' mompel ik, en mijn maag draait zich om bij de gedachte. 'Ik kan niet geloven dat je je hebt ingeschreven voor dit vak. Alsof je nog meer kennis over georganiseerde misdaad kunt gebruiken. Hebben we niet genoeg gegoogeld? Ik weet zeker dat we nu al experts zijn.'

Ze grinnikt. 'Ik wil zien of het boeiend is. Ik weet zeker dat de docent een voormalig FBI-agent is, dus dat zou een cool inkijkje zijn in onze familiegeschiedenis.'

'O ja. Zó boeiend.' Ik schud mijn hoofd, verdrietig door het feit dat ik degene ben die dat vak moet volgen. 'Weet Gio hiervan?'

'Nee, maar wat zou hij erover moeten zeggen?'

'Ik weet het niet, dat zussen zich niet tegen hun broers moeten keren?'

'Als hij zich echt zo voelde, zou hij al pissig moeten zijn vanwege mijn blog.' Ze haalt haar schouders op. 'Trouwens, ik durf te wedden dat ze onze generatie niet eens behandelen.'

Ik hoop het niet. Ik wil mijn zus niet de reputatie geven van dat ene meisje dat de hele klas heeft ondergekotst.

Twee

Lorenzo

Ik slaap nauwelijks. Wat mij betreft is het tijdverspilling. Tijd die ik kan gebruiken om geld te verdienen of dingen te verzinnen om geld mee te verdienen. Dus als de telefoon midden in de nacht gaat, ben ik niet verbaasd. Ze weten dat ze me altijd kunnen bellen en vaker wel dan niet neem ik op als ze mijn tijd waard zijn, en nu ik mijn vriend Enriques naam op het scherm zie, weet ik dat hij zeker mijn tijd waard is.

‘Zeg me dat je goed nieuws hebt,’ zeg ik bij wijze van begroeting.

‘Ik heb goed nieuws.’

Ik glimlach. ‘Je hebt haar gevonden.’

‘Soort van. Haar zus heeft zich ingeschreven voor het vak dat ik dit semester geef.’

‘Dat is goed nieuws.’ Ik grijns. Als ik de zus kan volgen, kom ik wel bij het meisje. ‘Wat voor vak? Over allerlei FBI-dingen?’

‘Een vak over georganiseerde misdaad.’

Ik knipper in het donker. ‘Je maakt een grapje.’

‘Nee hoor.’

‘Dat is een vák?’

Hij grinnikt. ‘Geloof het of niet, mensen betalen echt duizenden

dollars om het vak te volgen.'

'Je bent gek. Waarom geef je het niet zelfstandig en stop je het geld in je zak?'

'Omdat er een vaste aanstelling uit kan komen, en die wil ik graag hebben,' zegt hij. 'En trouwens, ik vind het leuk om op de universiteit les te geven. Als ik mijn deuren open voor iedereen, krijg ik klootzakken zoals jij die alles tegenspreken wat ik zeg.'

'Dus je geeft toe dat je manier van lesgeven ruk is? Is dat wat er nu gebeurt? Moet ik de decaan bellen en het rapporteren?'

Hij lacht. 'Klootzak.'

'Ben je weer thuis of nog steeds in Miami?'

'Nog steeds in Miami.'

'Wanneer kom je hiernaartoe?'

Hij is even stil. 'Waarom vraag je dat? Denk je erover na om naar Miami te komen?'

Ik geeuw. 'Shit, waarom niet? Ik kan aan mijn kleurtje werken en ondertussen een paar dingen uitzoeken.'

'Ik weet zeker dat je hier aan het werk gaat,' zegt hij met een geamuseerde grinnik. 'Laat me weten wanneer je landt.'

Ik hang de telefoon op en bel mijn vriend die als piloot op privévliegtuigen werkt. Soms vliegt hij lege vliegtuigen heen en weer naar Miami om ze te parkeren of cliënten op te halen. Als ik geluk heb, kan ik op een van die vluchten mee. Hoe eerder hoe beter.

Drie

Catalina

Het is niet echt ongewoon dat mijn zus achter de laatste nieuwtjes aan gaat voor verschillende kranten waar ze als freelancer voor werkt, dus dat ze weg is, is niet heel raar. Het is het feit dat ze me om deze gigantische gunst heeft gevraagd omdat ze wist dat er een grote kans was dat ik ja zou zeggen. Ik ben niet echt een persoon die nee zegt. Duidelijk. Ik adem diep in terwijl ik de collegezaal in loop. Ik ben tien minuten te vroeg, dus ik hoop dat ik een plekje vooraan kan bemachtigen. In plaats daarvan sta ik met mijn rug tegen de zijkant van de ruimte, zij aan zij met twee andere studenten met dezelfde bedoelingen. Ik ben verbaasd. In al mijn jaren heb ik nog nooit zoiets gezien. Ik wil er bijna door schreeuwen en ze zeggen dat ze een andere hobby moeten zoeken om hun tanden in te zetten. Ze hoeven toch zeker niets te weten over misdaad?

‘Dit is pas zijn tweede semester dat hij hier lesgeeft en ik heb gehoord dat dit vak in het eerste semester zelfs drukker was dan nu,’ fluistert een studente tegen een andere.

‘Ik volg dit vak alleen omdat ik heb gehoord dat hij zo knap is,’ fluistert een andere studente terug.

Ik voel mijn ogen bijna uit mijn kassen puilen. Dat menen ze niet.

Mijn zus heeft dit vak echt nodig en deze idioten zitten hier voor de grap? Ik zeg dit blijkbaar hardop en beide hoofden draaien zich naar me toe.

‘Wat kan jou dat schelen?’ vraagt een van hen. Ze is een blond, hooghartig type dat ik goed ken, want ik ben mijn hele leven door hen omringd geweest.

‘Het kan me schelen omdat ik op een wachtlijst sta en ik dit vak nodig heb om andere redenen dan alleen maar die stomme docent verlekkerd aan te gapen.’

‘Nou, dan had je je eerder in moeten schrijven.’ Ze drukt haar lippen op elkaar en rolt met haar ogen. Dan kijkt ze weer naar voren.

‘Tenzij James Dean dit verdomde vak geeft, is er geen reden voor dit domme gedrag en de laatste keer dat ik het checkte, was hij zestig jaar geleden al overleden,’ zeg ik. Ik voel me de enige verstandige persoon in een ruimte vol tieners. Hoewel dit een vak is voor hogerejaars, weet ik bijna zeker dat ik maar een jaar ouder ben dan de anderen. Het is niet alsof de universiteit een leeftijdsbeperking heeft.

De deuren gaan weer open en deze keer vult de ruimte zich met het geluid van mensen die naar adem happen en gefluister. Ik draai me vol verwachting om, maar de rij mensen die vooraan staat blokkeert het uitzicht op de deur. Het voelt als een eeuwigheid voordat ik een glimp van iets op kan vangen en zelfs dan is het alleen een hand die met een matzwarte motorhelm zwaait terwijl de docent naar het bureau in het midden van de ruimte loopt. Ik snuif. *Kan dit nog meer cliché zijn?* Hij legt de helm met een klap op de hoek van het bureau neer en legt een schoudertas met nog een klap op het midden van de tafel. Hij kijkt de ruimte rond en doet ondertussen zijn leren jack uit en gooit dit over de stoel achter zich. Het landt met een perfecte boog op die plek zonder dat hij zich zelfs maar omdraait. Ik rol met mijn ogen. Nu voert hij gewoon een show op, maar ik snap de aantrekkingskracht. Hij is wat mijn vriendinnen zo *knap dat je broek ervan afzakt* zouden

noemen. Hij heeft een goed gedefinieerde kaaklijn en donkerbruin haar dat alle kanten op staat, waarschijnlijk door de helm. Hoe dan ook, je wilt er je vingers doorheen halen in een poging het te temmen. Zijn mond is vol en sensueel en als die beweegt in een lichte glimlach maakt mijn hart een sprongetje. *Dus... ik snap het. Ik snap het echt wel.* Ik kijk terug naar de blonde studente van eerder en ze grijnst naar me alsof ze haar punt heeft gemaakt. Ik rol met mijn ogen, gewoon omdat het kan.

‘We hebben volle bak hier,’ zegt de docent, en zijn diepe stem past bij zijn *over the top* sexappeal. ‘Je mag alleen niet op de trappen staan, dat mag niet in verband met de brandveiligheid. Je kan óf hier op de grond voor mijn bureau gaan zitten óf me tijdens kantooruren bezoeken.’

We haasten ons allemaal om op de grond te gaan zitten en nemen in kleermakerszit voor zijn bureau plaats alsof we een kleuterklasje zijn. Een deel van me walgt van het feit dat ik praktisch naar voren rende en ten tweede kijk ik ongeduldig op als een onderdanige hond die met zijn staart kwispelt terwijl hij op een snoepje wacht. Wat is er verdomme met me aan de hand? Ik gedraag me als een groupie. *Het is het haar. Nee. Het zijn die gespierde onderarmen.* Dat is in ieder geval wat ik tegen mezelf zeg, maar dan vang ik een glimp op van zijn ogen en ik weet niet eens wat voor kleur ze hebben want zijn blik sprong zo snel van me weg, maar *Holy Moses*, die zijn betoverend. Een intekenlijst op een clipboard wordt doorgegeven en ik teken in op nummer acht. Als er zeven mensen voor me zijn, kom ik nooit in deze klas terecht. *Fuckers.*

‘Laten we aftrappen door het te hebben over Italiaanse immigratie en de origine van kleine misdaad in Amerika,’ begint de docent en ijsbeert voor ons heen en weer.

Hij draagt een spijkerbroek, zwarte Converse-schoenen en een geruit overhemd met de mouwen opgerold. Hij rolt ze verder op, waardoor hij meer dan die dikke, gebruinde onderarmen ontbloot.

Heeft hij recent een kleurtje gekregen en als dat zo is, waar dan? Want New York is regenachtig en totaal niet geschikt om in de zon te liggen. Of misschien heeft hij van nature een olijkleurige huid. Onderzoekende geesten zoals de mijne willen dat weten.

‘Een aantal van jullie denken waarschijnlijk aan georganiseerde misdaad en koppelen dat aan *The Godfather*,’ zegt hij, en hij glimlacht een beetje terwijl hij de zaal rondkijkt. ‘Heb ik het goed?’

Iedereen begint te kletsen. Voornamelijk is men het met hem eens. Hij negeert ze en gaat verder.

‘Heel veel van die mensen kwamen uit Sicilië en andere delen van Italië waar georganiseerde misdaad al opgericht was. Het was niet zoals in *The Godfather*, trouwens. Italiaanse Amerikanen wilden die idealen hiernaartoe halen. Als het zo goed werkte in Italië, waarom niet hier?’

‘Rapporteerden ze aan de mensen op Sicilië en alle andere plekken?’ vroeg iemand.

‘Ja. In feite kwamen de bevelen vanuit Italië.’

‘Waarom begonnen ze niet gewoon overnieuw?’ vraagt iemand anders. En nog iemand anders vraagt: ‘Moesten ze een deel van hun inkomsten delen?’

‘Om de makkelijkere vraag te beantwoorden: ja, ze moesten hun inkomsten delen. Het werkt als een piramide, maar niet als een piramidespel,’ zegt hij met een grinnik. De meesten in de klas lachen mee. ‘Om de eerste vraag te beantwoorden: opnieuw beginnen is moeilijk. Als alles al voor je is opgezet, waarom gebruik je dat dan niet als opstapje?’

‘Omdat je je eigen idealen hebt en onafhankelijk wilt zijn.’ Ik verras mezelf door dat hardop te zeggen.

Ik moet heel erg mijn best doen om niet mijn hand voor mijn mond te slaan. Het is niet de bedoeling dat ik de aandacht op mezelf vestig, verdomme. De zwarte Converse-schoenen stoppen precies voor

me. Ik slik en dwing mijn ogen omhoog te kijken, langs de donkere spijkerbroek, voorbij het nette overhemd dat hem zo nauw omsluit, de niet volledig dichtgeknoopte kraag, de kaaklijn, de lichte baard, de rechte neus en uiteindelijk zijn ogen. Die zijn intens lichtbruin en ze lijken bijna goud, waardoor ik een moment lang mijn naam vergeet.

‘Je gaat ervan uit dat ze andere normen en waarden hebben.’ Hij steekt zijn handen in zijn zakken terwijl hij boven me uittorent.

‘Dat is geen aanname. Als ze het eens waren met hoe dingen werden geregeld, zouden ze de *capo di tutti capi* hebben behouden en dingen laten zoals ze waren, maar dat deden ze niet.’

Hij opent zijn mond, doet hem weer dicht en fronst naar me. ‘Hoe heet je?’

‘Emmaline.’

‘Emmaline,’ herhaalt hij en ik krijg een raar gevoel door de manier waarop hij het zegt, waardoor ik mijn hand in zijn mond wil steken en de naam van mijn zus eruit wil halen en wil vervangen door de mijne. Wat de hel? Hij praat voordat ik een kans heb om volledig te verwerken wat er net is gebeurd. ‘Ben je Italiaans, Emmaline?’

‘Half.’ Ik vecht tegen de behoefte om naar beneden te kijken en mijn haar over mijn gezicht te laten vallen terwijl hij me onderzoekt. Godzijdank doet hij het maar een seconde, voordat hij verder gaat met zijn college.

‘Dus laten we ervan uitgaan dat ze niet bij een baas onder de duim willen zitten,’ zegt hij. Hij ijsbeert weer. ‘Wat doe je dan? Criminelen volgen altijd bevelen op. Je wilt toch niet dat dingen uit de hand lopen, toch?’

‘Je vormt een bende,’ roept een gast. Een ander lacht.

‘Niet een bende. De maffia,’ zegt weer een ander.

‘De maffia is een bende,’ zegt een meisje.

‘Duidelijk,’ voegt een ander toe.

Ik knars met mijn tanden en richt mijn aandacht op de grond. Ik haat

het dat ze georganiseerde misdaad met bendes associëren. Ze hebben het niet compleet mis, maar toch. Het is alsof je je geroepen voelt je vrienden en familie voor schut te zetten, maar niemand anders dat mag. De punten van de Converse-schoenen komen weer tevoorschijn en stoppen precies voor me.

‘Is het eerlijk om de maffia een bende te noemen?’ vraagt hij en omdat ik het idee heb dat hij tegen mij praat, kijk ik weer op. Mijn hartslag gaat sneller als ik zie dat hij mij aankijkt.

‘Ik bedoel ...’ Ik begin en stop weer, mijn wenkbrauwen trekken iets naar elkaar toe als ik opnieuw begin. ‘De definitie van bende is een groep criminelen, maar de manier waarop de moderne samenleving aan bendes denkt is zoals Bloods en Crips en mensen die rivaliserende bendeleden doodschieten.’

‘Is dat niet wat de maffia doet?’ spreekt een meisje achter me mij tegen. ‘Ze vermoorden mensen zonder enige reden.’

‘Dat is een misvatting.’ Ik kijk over mijn schouder en probeer te ontdekken wie het zei, maar dat kan ik niet omdat de collegezaal compleet vol zit.

Mijn antwoord is natuurlijk iets wat ik mezelf vertel zodat ik nog rustig kan slapen. Ik hoop verdorie niet dat ze gewoon zomaar iemands leven beëindigen. De waarheid is dat ik verdomme niet eens weet wat ze doen. Het is niet alsof we het daar tijdens het avondeten over hadden. Ik weet alleen dat mijn vader een zeer gerespecteerde zakenman is in Chicago en als je daar ooit mijn achternaam zegt – zijn achternaam – word je daar koninklijk behandeld. Het verandert niets aan het feit dat ik niet van plan ben er binnenkort naartoe te gaan. Die achternaam heeft me meerdere malen in de problemen gebracht.

‘En hoe weet je dat precies?’ vraagt Blondie bovenaan. ‘Zit je bij de maffia?’

‘Nee.’ Ik doe mijn mond dicht en frons voordat ik antwoord geef: ‘Ik zeg alleen maar dat georganiseerde misdaadkringen niet werden

gevormd met de intentie om geweld te plegen. Deden ze illegale dingen? Ja, maar ze waren geen moordenaars.'

'Wil je criminelen onderscheiden, Emmaline? De een beter behandelen dan de ander?' vraagt hij.

Ik kijk weer naar hem op, ik voel een blos langs mijn nek omhoogtrekken door de geamuseerde glinstering in zijn ogen als hij naar me kijkt. Ja, ik zie duidelijk de aantrekkingskracht van deze man.

'Ik zeg alleen maar dat niet alle criminelen moordenaars zijn.'

De gast schuin achter me schudt zijn hoofd. Ik hoor gemompel dat duidelijk maakt dat ze het niet met me eens zijn. Ik sla mijn armen over elkaar, want het kan me geen ruk schelen wat hun mening is. Als het aan mij ligt, hebben ze geen recht op een mening tenzij ze er direct bij betrokken zijn.

'Heeft iemand de reader al gelezen?' vraagt de docent. 'Wat vonden jullie ervan?'

'Ze hebben De Raad opgericht om orde te krijgen,' zegt een meisje achter me. 'Dat was duidelijk een stom idee.'

Ik bijt op mijn lip en kijk naar de vloer voor me. Ik wilde dat mijn broer dit kon horen, hier luistervink kon spelen. Ik voel mezelf glimlachen als ik voor me zie wat zijn reactie zou zijn op de vragen van deze mensen.

'Wie heeft er gehoord van Charles Luciano?' vraagt de docent. Ik kijk snel op en onze blikken kruisen elkaar weer. 'Emmaline?'

'Hij heeft De Raad opgericht zodat de families die uit verschillende delen van Italië kwamen zich konden organiseren.'

'Hm.' De manier waarop die *hm* in zijn keel vibreert doet mijn hart sneller kloppen. Ik lik over mijn lippen en kijk weer naar de punt van zijn schoenen. 'Je moet meer dan een paar maffiafilms hebben gekeken.'

'Dat zou je kunnen zeggen.'

‘Nou, laat mij de eerste zijn die zegt dat het in niets lijkt op de films.’

‘En u hoort het te weten.’ Ik trek een wenkbrauw op.

‘Blijkbaar, aangezien ik degene ben die dit vak geeft.’ De klas lacht daarom.

‘Is dat waarom u onder een alias lesgeeft?’ treiter ik. Ik weet verdomd goed dat ik aan het stoken ben en dat het me duidelijk niets kan schelen wat de gevolgen zijn. ‘U probeert uw identiteit te verhullen voor de grote, slechte wolven?’

Hij grinnikt terwijl hij naar de andere kant van de zaal loopt, maar het klinkt geforceerd, alsof hij zijn woede in toom probeert te houden. ‘Of ik ervoor kies om mijn echte naam of SpongeBob SquarePants te gebruiken gaat je niets aan.’

De klas lacht weer. Ik haal mijn schouders op, want hij heeft gelijk. Eén punt voor de knappe docent. Wat kan mij het verdorie schelen welke naam hij gebruikt? Hij gaat verder met zijn college en godzijdank vraagt hij me niet meer om antwoorden. Na de les vraagt hij aan degenen die op de grond zitten om bij hem langs te komen, dus we vormen allemaal een rij. Ik sta achter de twee vriendinnen die aan het zeuren zijn over wie het gaat halen en wie niet en hoe de een die het haalt sneaky foto's voor de ander zal nemen. Irritatie stroomt opnieuw door me heen. Mijn zus zal balen, maar ik kan me duidelijk niet meer voor dit vak inschrijven. Echt niet. Ik begin haar te appen om haar dat te laten weten terwijl ik luister naar het meisje voor me, die flirt en giechelt en zelfs de docent voor een feest uitnodigt. Ik vang het einde van het gesprek op en hou mijn telefoon omhoog om mijn gezicht een soort van te verbergen.

‘Ik ga niet naar studentenfeestjes,’ zegt hij op een verveelde toon, alsof hij geen zin heeft in een twintigjarige die hem probeert te versieren.

‘O. Nou, we kunnen een koffietje doen of iets,’ zegt ze.

‘Ik doe ook geen koffie *of iets* met een student.’

‘O. Oké. Misschien als het semester voorbij is,’ zegt ze.

‘Waarschijnlijk niet,’ zegt hij met zo’n duidelijke afwijzing in zijn stem dat ze ervandoor gaat zonder nog iets te zeggen.

Dat moet wel pijn doen. Ik heb bijna medelijden met dat meisje. Ik laat mijn telefoon zakken en kom voor zijn bureau staan. Hij begint dingen af te strepen en bladert van de ene naar de andere pagina en vanaf waar ik sta kan ik niet zien wat wat is, maar ik vind het grappig dat zijn notitieblok grafiekpapier bevat, wat ik sinds de middelbare niet meer heb gezien.

‘Kleine rooie,’ zegt hij terwijl hij nog steeds in zijn notitieboek schrijft. Ik frons, want ik weet niet zeker of hij het tegen mij heeft. Ik heb wel rood haar, dus misschien?

‘Pardon?’

Hij kijkt op. ‘Ik ga ervan uit dat je moeder de Italiaanse helft is?’

‘Vader.’

‘Met de achternaam Álvarez?’

‘O. Dat is mijn moeders achternaam.’ Ik gebaar afwijzend. ‘Lang verhaal.’

‘Hm.’ Zijn ogen scannen mijn gezicht en ik zweer dat ze gloeien. Ze voelen als de aanraking van een lucifer tegen mijn huid met elke centimeter die hij in zich opneemt. Ik weet zeker dat mijn gezicht minstens twintig verschillende kleuren rood wordt.

‘Pardon, ik moet naar mijn volgende les,’ zegt de jongen achter me.

‘Sorry, ik zal het kort houden.’ Ik kijk naar hem en terug naar de docent. ‘Wat moet ik doen?’

‘Kom donderdag naar mijn kantoor.’

‘Kan ik me dan voor dit vak inschrijven?’

‘Donderdag drie uur is de laatste mogelijkheid om dit vak te laten vallen, dus dan zou ik het moeten weten.’

Ik zucht. ‘Niemand gaat dit vak laten vallen.’

‘Het zal je verbazen.’

‘Er staan al twintig mensen op deze wachtlijst,’ ga ik tegen hem

in. 'En de meesten zijn hier alleen om naar u te staren, wat het echt oneerlijk maakt.'

Zijn ogen glinsteren van plezier.

'En jij?'

'Wat bedoelt u?'

'Waarom ben jij hier? Niet om te staren?'

'Duidelijk niet.' Ik rol met mijn ogen. 'Dit is mijn laatste semester en ik heb dit vak nodig.'

'Ik moet echt naar mijn volgende les,' zegt de knul weer.

Ik zucht weer, maar deze keer maak ik een geïrriteerd geluid en gebaar dat hij voor kan gaan. De docent kijkt naar de jongen en geeft hem de intekenlijst om zijn e-mailadres in te vullen. De jongen geeft 'm terug en verlaat het lokaal, waardoor de docent en ik alleen achterblijven.

'Dus, denkt u dat ik op de definitieve lijst kom?' vraag ik weer.

'Ik geloof niet dat je dit vak nodig hebt.' Hij staat op en pas dan merk ik pas echt op hoe lang hij is.

Ik draag vandaag sneakers met een sleehak, maar dan nog. Hij moet minstens een meter negentig zijn. En dan die handen. Ik hou van zijn handen. Ze zien eruit alsof ze goed gebruikt worden. Ik kijk hoe hij zijn mouwen afrolt en de knopen aan de mouwen dichtknoopt, dan zijn jack aandoet voordat hij zijn helm en schoudertas oppakt. Het gebeurt allemaal in een vloeiende beweging die misschien een paar seconden duurt, maar mijn keel voelt droog aan van de ervaring van het opnieuw beleven van de show, want hij is *verdomme* lekker en misschien zou ik me ook wel inschrijven om alleen maar te staren, zoals die groupies.

Hij moet tussen de vijfendertig en veertig zijn, gok ik, en dan schud ik de gedachte van me af, want het maakt echt niet uit. Ik probeer een student in zijn les te worden en hij doet geen "dingen" met studenten. En zelfs als hij dat deed, heb ik mannen afgezworen en als hij bij de

FBI zat, zoals Emma vermoedt, kan ik zeker weten niets met hem beginnen. Zelfs niet als vriend. Zelfs niet als kennis. Gio zou het niet goedkeuren en pap ... De gedachte alleen al doet me huiveren.

‘Ik zei net dat ik de punten nodig heb,’ zeg ik, terugkerend naar waarom ik hier eigenlijk sta.

‘Wat is je hoofdvak?’

‘Journalistiek.’

‘Zou je dan niet een cursus Engels moeten doen?’ Hij gebaart dat ik richting de deur moet lopen. Dat doe ik. Hij gaat naast me lopen. Hij ruikt zelfs lekker, deze man.

‘Heb ik al gedaan.’

Hij stopt als we aan het eind van het gebouw komen. Vlakbij staat een groep jongens die paarse sociëteitsshirts dragen en een bal rondgooien en nog wat andere mensen die verspreid op het gras zitten. Ik neem het tafereel in me op en denk dat ik hier zeker naar school had kunnen gaan. Niet dat ik spijt heb van in het buitenland studeren, maar toch: deze universiteit lijkt me leuk.

‘Ik ben alleen op kantoor op donderdag van halftwaalf tot halfeen,’ zegt hij plotseling.

Ik zou die dag niet eens naar de les gaan. Ik dacht dat ik wel vrienden met iemand kon worden en hun aantekeningen kon kopiëren. Donderdag heb ik een volledige repetitie en die duren altijd langer.

‘Je komt, of niet.’ Hij haalt zijn schouders op. ‘Hoe graag wil je dit?’

Helemaal niet, wil ik zeggen, maar dat doe ik niet, want mijn zus zou me vermoorden als ik deze kans zou verspelen. Aan de andere kant kan ik niet mijn eigen carrière en baan op het spel zetten voor een of ander dom vak.

‘Ik red die tijd echt niet.’

‘Ik zal eerlijk tegen je zijn, Emmaline.’ Hij houdt zijn hoofd scheef en zijn ogen scannen mijn gezicht. ‘Ik wil je helemaal niet in mijn les, dus ik zal blij zijn als je niet komt.’

Ik knipper met mijn ogen en knipper opnieuw. 'Dat is ook onbeschoft om te zeggen.'

'Het is de waarheid. Graag of niet.' Hij loopt weg.

Ik staar hem na, kijk hoe hij wegloopt. Mijn hersenen doen er een seconde te lang over om mijn benen in beweging te krijgen, maar zodra ze dat doen, loop ik half struikelend achter hem aan.

'Maar waarom?'

'Ik geef één vak per jaar en ik doe het omdat ik het leuk vind. Ik vind het niet leuk als iemand me voor een hele collegezaal uitdaagt en me naar mijn naam vraagt. Ik geniet van het lesgeven omdat mensen graag willen leren, niet omdat ik het leuk vind uitgedaagd te worden over hoeveel ik weet, of hoe ik het weet.'

'Werkt u voor de FBI?'

Hij lacht verbaasd. 'Ik geef geen antwoord op jouw nieuwsgierige vragen.'

'We zijn niet in het leslokaal,' wijs ik hem erop.

Hij trekt een wenkbrauw op. 'En je bent niet mijn studente.'

'Nog niet.'

'Nooit, als het aan mij ligt.'

Ik knijp mijn ogen dicht. De zijne glimmen van ondeugendheid. 'Met alle respect, meneer de docent, u bent best wel een klootzak.'

'Dat is het meest respectloze wat een student ooit tegen me heeft gezegd.'

'Ik ben geen student, weet u nog?'

En met die woorden loop ik weg. Ik verwacht niet dat hij achter me aan komt, en dat doet hij ook niet. Ik weet dat mijn zus heel verdrietig zal zijn, maar ik moet haar laten inzien dat het niet anders kan. Ik heb repetities op donderdag en kan niet naar zijn kantoor toe. En trouwens, ik geloof niet dat ik een heel semester met hem kan overleven.

Vier

Lorenzo

'Je hebt haar gevonden?'

'Zeker weten heb ik haar gevonden.'

'En?'

Ik kijk naar mijn vriend Mike en haal mijn schouders op. Hij knijpt zijn ogen iets dicht. Hij kent me veel te lang om mijn blik niet te kunnen lezen, hoe passief ik die ook probeer te houden. We zijn in zijn kleermakerswinkel in Queens, een klein zaakje dat er vanaf buiten nogal verpauperd uitziet, maar best mooi vanbinnen is. Zijn opa opende de winkel toen hij hier vanuit Jamaica naartoe kwam, heeft 'm toen nagelaten aan Mike senior, en nu is Mike al een paar jaar het gezicht en de manager van deze zaak terwijl zijn ouders de wereld rond reizen. Hij doet het beste maatwerk wat je maar kunt vinden als het gaat om pakken en smokings. Hij heeft ook een van de grootste kelderkluisen in het noordoosten, het type dat niemand, ongeacht hoe bekwaam hij is, kan kraken. Daarom bewaren de meesten van ons onze meest waardevolle bezittingen hier. Masseria heeft een kluis in *Little Italy*, maar die vertrouw ik niet zoals ik *Jamaican Mike* vertrouw. Even later houdt Mike op met het zomen van de broek in zijn hand en gaat op de bank tegenover me zitten.

‘Wat zeg je niet?’ vraagt hij.

Dominic maakt een geamuseerd geluid naast me. Ik staar naar hem.

‘Moet jij niet ergens naartoe?’

‘Mijn auto is bij de garage. Ik hoef nergens naartoe,’ zegt Dom.

Mike kijkt naar hem. ‘Wat zegt hij niet?’

‘Ik weet niet waar je het over hebt,’ antwoord ik.

‘Ik geef liever geen antwoord,’ zegt Dom.

Mike lacht met opgetrokken wenkbrauwen. ‘Slimme man.’

‘Dus, je hebt Catalina gevonden,’ herhaalt Mike.

Ik knik.

‘Heb je het Silvio al verteld?’

Ik druk mijn lippen op elkaar. ‘Hij weet het.’

‘Daar lijk je niet echt blij om te zijn.’ Hij fronst, staart dan naar mij, naar Dom en weer terug naar mij. ‘Heb je gevoelens voor haar of zo?’

‘Nee. Fuck, nee joh,’ mopper ik. ‘Ze is alleen een mysterie, dat is alles.’

‘Een mysterie.’ Hij schenkt me een *shut the fuck up*-blik.

‘Ja, je weet wel. Zo iemand die ik niet kan uitvogelen.’

‘Eerste keer in dertig jaar dat ik je een vrouw een mysterie heb horen noemen,’ zegt Mike. Hij kijkt naar Dom. ‘Heb jij hem ooit een vrouw een mysterie horen noemen?’

‘Ik heb hem nooit een vrouw ook maar iets horen noemen,’ antwoordt Dom.

Ik knars met mijn tanden en focus me op mijn net gepoetste, bruine schoenen. Ik doe het elke keer als ik hier ben. Het ziet er misschien niet zo uit, maar ik ben niet in de stemming om dit gesprek met deze idioten te voeren. Dominic werkt nog maar een paar maanden voor me en die jongen is er nog steeds niet uit of ik in staat ben hem neer te schieten. Dat kan ik heus wel, maar dat doe ik niet. Zijn vader is te belangrijk voor onze familie en de enige reden waarom ik Dominic überhaupt een baan heb aangeboden.

Hoewel Dom jong is en soms een heethoofd, is hij een goeie knul en ik vraag hem niet om gekke dingen te doen. Ik hou ervan geld te verdienen, maar ik wil niet dat iemand onder mijn hoede komt te overlijden. Zolang hij zich koest houdt en weet dat ik de baas ben, komt het wel goed. Mike is een heel ander verhaal. We zijn elkaar niets schuldig, maar onze loyaliteit heeft de test der tijd toch doorstaan. Ik ken hem al mijn hele leven en daarom weet hij dat hij tegen me kan zeggen wat hij wil en dat ik niet boos word. Niet echt.

‘Weet je zeker dat je dit niet doet uit wraak?’ vraagt Mike, zijn blik weer serieus.

Ik blijf stil, want ik weet verdomme het antwoord niet op die vraag. Mike interpreteert mijn stilte als bevestiging. Hij kent me te goed. Hij weet dat ik niets doe zonder reden, en ja, veel van ons houden deze meiden in de gaten, maar niemand meer dan ik. Misschien is het inderdaad wel wraak waar ik op uit ben.

Vijf

Catalina

Ik ben al zo lang bezig met optreden dat ik niet veel tijd heb voor een leven dat niet draait om het podium. Ik repeteer twaalf uur per dag en zou er nooit over klagen, want ik weet hoe gezegend ik ben om dit te mogen doen. En toch: het advies van mijn zus komt hard aan. Ik weet dat ik het rustiger aan moet doen. Ik had dat mezelf een paar jaar geleden al beloofd, maar ik lijk niet te kunnen stoppen. Ik ben verslaafd aan de drukte.

Emma blijft tegen me zeggen dat ik terug naar school moet en een diploma moet halen, maar het lijkt me een lastige taak aangezien ik niet eens weet of ik zoiets makkelijk als op tijd bij een docent op kantoor verschijnen wel aan kan. En trouwens, als ik te lang stilsta bij het afscheid nemen van mijn spitzen, voel ik me paniekerig. Dansen is voor mij net als ademen. Ik heb het nodig om te leven en ik weet niet zeker of ik zonder kan, maar ik heb zo veel van mijn collega's hun horizon zien verbreden en andere dingen zien doen en ik wil die mogelijkheid voor mezelf niet uitsluiten. Een aantal mensen uit het gezelschap speelt nu op Broadway, wat betekent dat er meer mogelijkheden voor ons zijn buiten het dansen, maar toch. Als ik denk aan iets anders doen, is het meestal iets buiten de schijnwerpers.